

Un Hristos fals – un Baal modern

13 decembrie 2004

Donald K. Short

Mulți adventiști de ziua a șaptea trăiesc cu falsa impresie că închinarea la Baal are în primul rând legătură cu închinarea la soare și a culminat cu apostazia de pe muntele Carmel. Unii ar adăuga că aceasta reprezintă și infiltrarea influențelor lumești și chiar a celor păgâne în biserica noastră. Este posibil să se dea ca exemplu accentuarea tendinței de a sărbători Paștele; expunerea din ce în ce mai frecventă a simbolului crucii în diferite ornamente din arhitectura bisericilor noastre, lucru care în trecut era evitat pentru că era considerat un semn al bisericii catolice. Alții ar face referire la răspândirea modei cerceilor, verighetelor și a altor bijuterii. Unii ar sugera că ceremonia consacării femeilor ca pastor în biserica adventistă înseamnă închinarea la Baal, ale cărei rădăcini sunt în Babilon, și sub nici o formă nu poate fi susținută de Biblie.

Un număr din ce în ce mai mare de adventiști „tradiționaliști” enumeră fără ezitare creșterea apostaziei și a corupției financiare și teologice, și le etichetează ca fiind închinarea la Baal. Într-un anumit sens, toate acestea și multe altele pot fi adevărate. Dar în realitate toate aceste rele sunt doar pietricelele altarului din templul lui Baal. Ele constituie doar accesoriile exterioare care ascund o amăgire mai profundă și mult mai subtilă; o amăgire suficient de rafinată încât să ajungă până în mijlocul celor mai conservatori și ortodocși farisei pe care îi avem în biserica noastră. Fiecare dintre noi se găsește în pericol!

Dintre toate pericolele pe care Isus le-a prevăzut în timp ce privea dincolo de Muntele Măslinilor, în viitor, nici unul nu este mai mare decât închinarea la Baal. Ascultați-L:

„Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși” (Mat. 24:24).

Cine sunt „cei aleși”? Dacă nu noi suntem cei cărora li se adresează această avertizare specială a lui Isus, atunci nu avem nici un motiv să existăm. În mod sigur Domnul nu S-ar fi ostenit să ne trimită în 1888 „o foarte prețioasă solie” care urma să fie adusă „proeminent înaintea lumii,” dacă nu ar fi dorit să înțelegem clar diferența dintre adevăr și eroare. Confruntarea de pe muntele Carmel este doar o umbră slabă a teribilei lupte în care este implicat poporul lui Dumnezeu astăzi. Un Hristos fals nu este altceva decât un Baal modern. Lupta în care este implicată

biserica rămășiței nu este doar împotriva apostaziei și a deteriorării standardelor, ci mai degrabă împotriva situării la conducerea întregului sistem de mântuire a însuși marelui vrăjmaș sau, așa cum ni s-a spus, „Satana... încercând să conducă lucrarea lui Dumnezeu.”

Nu este suficientă o simplă denunțare a apostaziei și a conformării cu lumea, o chemare la o experiență, sau ceea ce unii ar numi o "relație" creștină mult mai fierbinte. Punctul central al amăgirii lui Satana este să-l construiască pe Baal în inima fiecărui credincios fără ca acel credincios să fie conștient de schimbarea direcției închinării sale către acesta. Așa se explică existența a mii de oameni care se roagă unui Isus care a terminat lucrarea de mai înainte și acum slujește în sfânta sfintelor dincolo de perdea - iar ei nu știu. „Cei aleși” trebuie să cunoască amăgirea închinării la Baal. Adevărul care le-a fost dat trebuie să biruiască somnolența laodiceană, să o distrugă și să trântască la pământ fiecare idol al lui Baal.

Încheierea acestui conflict și desăvârșirea poporului lui Dumnezeu presupune mai mult decât operări în cărțile din cer. Doar deschiderea arhivelor cerești și verificarea cărților nu va rezolva problema păcatului și a neprihănirii. „Cei aleși” trebuie să știe ce este în realitate închinarea la Baal. Adevărul este contestat. Lupta de a asimila și a înțelege adevărul constituie „zguduirea.”
